

Consell Tributari
Palau Foronda
Rda. Sant Pau, 43-45, 1r.
08015 Barcelona
Telèfon 93 402 78 15
Fax 93 402 78 48
conselltributari@bcn.cat

Expedient: 1490/21

Expedient de gestió: 2021RCAL...

Número de registre: 2021/...

Número de registre acumulat: 2021/...

Recurrent: FDMC

Tribut: Impost sobre béns immobles

Data de presentació del recurs: 6/10/2021

El Consell Tributari, reunit en sessió de 22 de febrer de 2023, coneixent del recurs presentat per FDMC, ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a aquest efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

1.- A la data referenciada a l'encapçalament, l'entitat interessada interposa recurs d'alçada contra la liquidació d'IBI de l'exercici 2020 i 2021 relativa a l'immoble situat a ... detallades a continuació:

Acte impugnat / Rebut	Detall: Concepte	identificador / Adreça Objecte	Import €	Període/Data
Liquidació CT2021...	IMPOST BÉNS IMMOBLES	...	30.447,79	01/01/2020 - 31/12/2020
Liquidació	IMPOST BÉNS	...	22.656,35	01/01/2021 -

Acte impugnat / Rebut	Detall: Concepte	identificador / Adreça Objecte	Import €	Període/Data
CT2021...	IMMOBLES			31/12/2021

2.- L'entitat interessada al·lega que es troba exempta de l'impost sobre béns immobles, en relació amb els immobles de Barcelona situats a ... amb referència cadastral ... i a ..., amb referència cadastral ..., invocant l'article 15.1 de la Llei 49/2002, de 23 de desembre, de règim fiscal de les entitats sense fins lucratiu i dels incentius fiscals al mecenatge.

A aquest efecte, manifesta que la Fundació és una entitat sense ànim de lucre i que els ingressos de la Fundació necessaris per desenvolupar les finalitats del seu objecte social provenen de l'arrendament dels edificis de la propietat situats a ... de Barcelona, amb referència cadastral ... i a ... de Barcelona, amb referència cadastral ..., no percebent cap tipus de subvenció ni ajut públic o privat.

Afegeix que l'apartat 3 de l'article 3 de la Llei 49/2002 estableix que l'arrendament del patrimoni immobiliari de l'entitat sense ànim de lucre no constitueix una explotació econòmica. I que l'article 6 de la mateixa Llei regula les rendes obtingudes per les entitats sense ànim de lucre que estan exemptes de l'impost sobre societats, entre les quals hi ha les procedents del patrimoni mobiliari o immobiliari de l'entitat, com són dividendes i participacions en beneficis de societats, interessos, cànons i lloguers. En aquest sentit, invoca la sentència del TS de 12/10/2015 en què s'indica que l'arrendament està exclòs com a explotació econòmica.

L'entitat interessada al·lega que la Fundació exerceix una activitat d'interès general adreçada a les persones que es troben en risc de precarietat i/o exclusió social, activitat que es realitza de forma directa i sense cap contraprestació per part dels usuaris ni de les entitats i, per tant, no tenen cap incidència sobre la competència ni als intercanvis comercials. Per això necessita dotar-se de recursos propis que garanteixin el compliment dels seus fins socials i, per això, la Llei 49/2002 regula un règim especial pel qual es considera que l'arrendament de béns immobles quan les rendes es destinen a les finalitats socials no constitueix activitat econòmica.

Consell Tributari

Palau Foronda
Rda. Sant Pau, 43-45, 1r.
08015 Barcelona
Telèfon 93 402 78 15
Fax 93 402 78 48
conselltributari@bcn.cat

En aquest sentit, al·lega que la Llei de l'IRPF i de l'Impost de Societats estableix que perquè es consideri l'arrendament d'immobles com a activitat econòmica, per a la seva ordenació s'ha de disposar, almenys, d'una persona empleada amb contracte laboral i de jornada completa, circumstància que no passa en aquest cas ja que la Fundació té contractada una persona a temps parcial per fer les gestions ordinàries.

Així mateix, al·lega que en relació amb l'IBI i les entitats sense ànim de lucre, la sentència del TS de 22 de juny de 2020 estableix que l'exempció és aplicable “ope legis” una vegada que l'entitat comunica a l'Ajuntament l'opció fiscal per el règim especial de la Llei 49/2002, exempció que s'estén al recàrrec metropolità.

D'acord amb l'art. 47.1.b) de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, considera l'entitat recurrent que les liquidacions impugnades són nul·les de ple dret per tractar-se de “(...) *actos dictados por órganos manifiestamente incompetentes por razón de la materia o del territorio*”, en entendre que l'*Ajuntament de Barcelona – Institut Municipal d'Hisenda-* no té competència ni per concedir ni per denegar l'exempció tributària de l'IBI a què fa referència la Llei 49/2002, de 23 de desembre de règim fiscal de les entitats sense fins lucratius i dels incentius fiscals al mecenatge, segons estableix la sentència del Tribunal Suprem de 22 de juny del 2020.

Per tot això, sol·licita que es deixi sense efecte la liquidació d'IBI de l'exercici 2020 i 2021 de l'immoble situat a ... de Barcelona que li va ser notificada i que es procedeixi a la devolució dels imports ingressats corresponents a l'IBI des de l'exercici 2018.

Finalment, indica que l'art. 107.1 del TFUE no és aplicable a la Fundació ja que ofereix els seus serveis directament als beneficiaris com a entitat privada d'iniciativa social sense que puguin competir en condicions més avantatjoses respecte a altres entitats o empreses, ja que per donar compliment a la Llei 49/ 2002, han de destinar més del 70% dels ingressos a l'activitat fundacional del seu objecte social. Considera, així mateix, que la STJUE de 27

de juny de 2017 planteja problemes de competència objectiva i funcional de les administracions municipals per declarar l'existència d'Ajuda d'Estat referint-se únicament a l'ICIO i a l'Acord entre Estat espanyol i la Santa Seu però no a la Llei 49/2002.

Finalment, l'entitat interessada sol·licita la suspensió de les liquidacions impugnades, sense aportació de garantia, ja que l'execució de les mateixes suposaria per a la Fundació una forta tensió de la seva tresoreria que posaria en risc la viabilitat econòmica de la mateixa i de manera immediata haver de suspendre la seva activitat.

3.- De la documentació incorporada a l'expedient, els antecedents del mateix i l'Informe de l'IMH es desprèn la següent relació de fets:

- En data 20/12/2018, l'entitat interessada presenta escrit (2018/...), mitjançant el qual comunica que ha exercit l'opció fiscal pel règim especial de la Llei 49/2002, de 23 de desembre, i que ostenta la titularitat de l'immoble situat a ... amb referència cadastral ... i el situat a ... amb referència cadastral ..., als efectes del que preveu l'art. 15.1 de la Llei 49/2002.

- En data 18/09/2019, a la vista de la comunicació efectuada el 20/12/2018, es va requerir a l'entitat interessada perquè aportés còpia dels comptes anuals de l'entitat.

- En data 27/09/2019, l'entitat interessada va aportar la documentació requerida.

- En data 21/09/2019 (2020/...), l'entitat interessada sol·licita que se li notifiqui una resolució de concessió de l'exempció a l'IBI.

- En data 29/09/2020 (2020/...), l'entitat interessada reitera la sol·licitud de notificació de resolució expressa per la qual es declari l'exempció a l'IBI dels immobles indicats a la comunicació de 20/12/2018.

- En data 6/11/2020 (2020/...), l'entitat interessada sol·licita novament que se li notifiqui resolució estimatòria de l'exempció així com que es procedeixi a la devolució dels imports ingressats en concepte d'IBI de l'exercici 2019 per ambdós immobles .

Consell Tributari
Palau Foronda
Rda. Sant Pau, 43-45, 1r.
08015 Barcelona
Telèfon 93 402 78 15
Fax 93 402 78 48
conselltributari@bcn.cat

- En data 7/09/2021, es va notificar a l'entitat interessada liquidació d'IBI de l'exercici 2020 i 2021 amb rebut núm. ... i

- En data 6/10/2021, l'entitat interessada presenta sengles recursos d'alçada contra les liquidacions d'IBI de l'exercici 2020 i 2021 de l'immoble situat a Així mateix, sol·licita la devolució dels imports pagats corresponent a l'IBI a a partir de l'exercici 2018.

- Consultats els registres fiscals de l'Agència Tributària, consta que l'entitat FDMC figura d'alta als exercicis 2019 i 2020, al municipi de Barcelona, a l'activitat de l'epígraf 861.2 "*Lloguer Locals Industrials*" i a l'activitat de l'epígraf 677.9 "*Altres serveis alimentació-restauració*".

- Consultada la base de dades del Cadastre Immobiliari, la Fundació interessada consta com a titular cadastral, en qualitat de propietària, dels immobles situats a ... amb referència cadastral ... i a ..., amb referència cadastral ... Barcelona.

4.- L'Institut Municipal d'Hisenda proposa la desestimació del recurs.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- D'acord amb els antecedents de fet descrits, es desprèn que els recursos d'alçada interposats per l'entitat interessada contra les liquidacions d'IBI dels exercicis 2020 i 2021 han estat presentats dins de termini, de conformitat amb l'article 46.1 de la Llei 1 /2006, del 13 de març, per la qual s'aprova el règim especial del municipi de Barcelona; i l'article 14.2 c) del RD Legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, en relació amb l'article 30 de la Llei 39/2015, de 1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques.

De conformitat amb allò previst per l'article 5 de la Llei 39/2015 del Procediment Administratiu comú de les Administracions Públiques, s'ha procedit a l'acumulació dels recursos presentats per l'entitat interessada atesa la identitat substancial i íntima connexió existent entre aquests.

Així mateix, cal indicar que la sol·licitud de suspensió, sense aportació de garantia, formulada per l'entitat interessada mitjançant els recursos presentats, es tramitarà i resoldrà en expedients separats al que ens ocupa.

D'altra banda, la sol·licitud d'exempció amb efectes retroactius als exercicis de les liquidacions tributàries que són objecte del recurs d'alçada interposat i que es formula al mateix recurs, no pot ser atesa per extemporània, si bé cal indicar que aquesta sol·licitud serà resolta a l'expedient 2021RCAL... en què s'analitza el recurs presentat mitjançant instància 2021/..., així com les sol·licituds presentades amb caràcter previ per l'entitat interessada i que es ressenyen en els antecedents de fet.

Segon.- Amb caràcter preliminar cal indicar que els requisits legals per gaudir de l'exempció de l'IBI prevista a l'article 15.1 de la Llei 49/2002, es concreten a:

1.- L'entitat sol·licitant ha de ser una de les previstes a l'art. 2 de la Llei 49/2002 i, a més, aquesta entitat sense fins lucratiu ha de complir tots els requisits assenyalats a l'art. 3 de la Llei 49/2002.

2.- Ha de ser titular del bé immoble, en els termes previstos al Reial Decret Legislatiu 2/2004, de 5 de març, text refós de la Llei Reguladora de les Hisendes Locals.

3.- Que a l'immoble no es desenvolupi una explotació econòmica gravada a l'impost sobre societats, és a dir, es condiciona l'aplicació del benefici al fet que a l'immoble no es realitzin activitats industrials, comercials o de serveis que no hi trobarien cabuda entre les activitats exemptes de l'impost de societats segons l'art. 7 de la pròpia Llei.

4.- S'hagi realitzat l'opció davant l'Administració tributària de l'Estat pel règim fiscal especial previst a la Llei 49/2002 i, perquè la seva opció sigui jurídicament rellevant, s'hagi comunicat a l'Ajuntament.

Consell Tributari
Palau Foronda
Rda. Sant Pau, 43-45, 1r.
08015 Barcelona
Telèfon 93 402 78 15
Fax 93 402 78 48
conselltributari@bcn.cat

El règim fiscal especial aplicable a aquest tipus d'entitats, a la part corresponent als tributs locals, s'activa “ope legis” una vegada que el contribuent ha comunicat a l'Ajuntament que ha optat per aquest règim davant l'Administració tributària estatal, però el reconeixement de les exempcions corresponents és, naturalment provisional, atès que el dret a l'exempció és conseqüència no només d'haver exercitat l'opció sinó que efectivament es compleixin els requisits que acrediten que el contribuent és una entitat sense ànim de lucre que compleix els requisits assenyalats a l'article 3 de la norma esmentada, els quals, podran ser comprovats en qualsevol moment per l'Administració tributària competent en l'exercici de les seves potestats i funcions de comprovació i inspecció, sent, en aquest sentit, plenament aplicable el que preceptua l'article 115.3 de la Llei 58/2003, Llei General Tributària:

“Los actos de concesión o reconocimiento de beneficios fiscales que estén condicionados (...) a la efectiva concurrencia de determinados requisitos no comprobados en el procedimiento en que se dictaron tendrán carácter provisional”.

Per tant, el que s'ha dit anteriorment coadjuva perfectament amb el que estableix el Tribunal Suprem en la sentència de 22 de juny de 2020 invocada per l'entitat recurrent, segons la qual l'exempció prevista a l'art. 15.1 de la Llei 49/2002, de 23 de desembre, respecte a l'impost sobre béns immobles, s'aplica de forma automàtica a partir de la comunicació a l'òrgan competent, posant en coneixement de l'Ajuntament l'opció efectiva per l'aplicació del règim especial previst per a les entitats sense fins lucratiu.

No obstant i sense perjudici del que s'ha indicat anteriorment, cal significar que l'article 77.1 del Text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals estableix que:

“La liquidación y recaudación, así como la revisión de los actos dictados en vía de gestión tributaria de este impuesto, serán competencia exclusiva de los ayuntamientos y comprenderán las funciones de reconocimiento y denegación de exenciones y bonificaciones, realización de las liquidaciones conducentes a la

determinación de las deudas tributarias, emisión de los documentos de cobro, resolución de los expedientes de devolución de ingresos indebidos, resolución de los recursos que se interpongan contra dichos actos y actuaciones para la asistencia e información al contribuyente referidas a las materias comprendidas en este apartado.”

Per tant, l'Ajuntament és plenament competent per liquidar i recaptar els tributs locals previstos a la Llei reguladora de les hisendes locals i per reconèixer i denegar els beneficis fiscals sol·licitats respecte a aquests tributs, motiu pel qual, no hi ha cap dels motius que preveu l'article 217 de la Llei General Tributària per invocar la nul·litat de ple de dret de les liquidacions tributàries recorregudes.

Per la seva banda, l'article 15 de la Llei 49/2002, de 23 de desembre, de règim fiscal de les entitats sense fins lucratiu i dels incentius fiscals al mecenatge, estableix a l'apartat primer:

*“1. Estarán exentos del Impuesto sobre Bienes Inmuebles los bienes de los que sean titulares, **en los términos** previstos en la normativa reguladora de las Haciendas **Locales**, las entidades sin fines lucrativos, excepto los afectos a explotaciones económicas no exentas del Impuesto sobre Sociedades” y el apartado cuarto indica que “La aplicación de las exenciones previstas en este artículo **estará condicionada** a que las entidades sin fines lucrativos comuniquen al ayuntamiento correspondiente el ejercicio de la opción regulada en el apartado 1 del artículo anterior y **al cumplimiento de los requisitos y supuestos relativos al régimen fiscal especial regulado en este Título.**”*

Així, quan l'apartat primer de l'article 15 indica “**en los términos**” s'ha d'entendre que vol dir, com ha indicat la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de 25 de gener de 2002 (FD 4t), amb la necessitat d'acreditar-los.

Doncs bé, l'article 1.3 del Text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals estableix que aquesta Llei s'aplicarà: “(...) **sin perjuicio de los tratados y convenios internacionales**”

Consell Tributari
Palau Foronda
Rda. Sant Pau, 43-45, 1r.
08015 Barcelona
Telèfon 93 402 78 15
Fax 93 402 78 48
conselltributari@bcn.cat

Per la seva banda, l'article 1.3 de la Llei 49/2002 disposa que el que estableix aquesta Llei s'entendrà sense perjudici del que disposen els tractats i els convenis internacionals que hagin passat a formar part de l'ordenament intern, de conformitat amb l'article 96 de la CE.

Per tant, la mateixa norma de dret intern que estableix beneficis fiscals als tributs locals per a les entitats sense ànim de lucre, estableix límits a la seva aplicació que cal observar.

L'article 7.1 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària, determina que els tributs es regeixen:

“(...) Por las normas que dicte la Unión Europea y otros organismos internacionales o supranacionales a los que se atribuya el ejercicio de competencias en materia tributaria de conformidad con el artículo 93 de la Constitución (...)”

I l'article 24.1 de la Llei 50/2002, de 26 de desembre, de fundacions, estableix que les fundacions poden desenvolupar activitats econòmiques relacionades amb els fins fundacionals o que siguin complementàries o accessòries de les mateixes, **amb sotmetiment a les normes reguladores de la defensa de la competència.**

En aquest sentit, l'article 107 del TFUE estableix:

“1. Salvo que los Tratados dispongan otra cosa, serán incompatibles con el mercado interior, en la medida en que afecten a los intercambios comerciales entre Estados miembros, las ayudas otorgadas por los Estados o mediante fondos estatales, bajo 15 cualquier forma, que falseen o amenacen falsear la competencia, favoreciendo a determinadas empresas o producciones.”

Cal recordar que el dret comunitari, originari i derivat, forma part de l'ordenament jurídic intern (arts. 93 i 96 de la CE). En aquest sentit, la Unió Europea (UE) ostenta determinades

competències entre les quals hi ha l'establiment de les normes sobre competència necessàries per al funcionament del mercat interior (art. 3.b del TFUE).

La jurisprudència europea té establerta l'autonomia de l'ordenament jurídic de la UE i el principi d'eficàcia directa (assumpte Van Gend & Loos, C-26/62 i assumpte Costa/ENEL, C-6/64).

Aquest principi de primacia del dret de la UE imposa, no només als òrgans jurisdiccionals, sinó a tots els òrgans de l'Estat membre, l'obligació de donar plena eficàcia a la norma comunitària.

Per tant, les normes contingudes als Tractats de la Unió Europea constitueixen dret originari i són immediatament aplicables per qui tingui potestats reconegudes. Així ho ha declarat el TJUE que, en sentència C-349-17, de 5 de març de 2019, apartats 90 i 91, assenyala que:

“91. Pues bien, toda disposición del Derecho de la Unión europea que cumpla los requisitos para tener efecto directo se impone a todas las autoridades de los Estados miembros, esto es, no solo a los órganos jurisdiccionales nacionales, sino también a todos los órganos de la Administración, incluidas las autoridades descentralizadas, por lo que estas autoridades quedan obligadas a aplicar tal disposición (véase, en este sentido, la sentencia de 24 de mayo de 2012, Amia, C-97/11, EU:C:2012:306, apartado 38 y jurisprudencia citada). 92. En efecto, según reiterada jurisprudencia del tribunal de Justicia, tanto las autoridades administrativas como los órganos jurisdiccionales nacionales encargados de aplicar, en el ámbito de sus respectivas competencias, las disposiciones del Derecho de la Unión, están obligados a garantizar la plena eficacia de estas disposiciones (sentencia de 14 de septiembre de 2017, The Trustees of BT Pension Scheme, C-628/15, EU:C:2017:687, apartado 54 y jurisprudencia citada)”.

El Tribunal Constitucional també s'ha pronunciat sobre el principi de primacia: STC 215/2014 del 18 de desembre i STC 232/2015 del 5 de novembre.

Consell Tributari
Palau Foronda
Rda. Sant Pau, 43-45, 1r.
08015 Barcelona
Telèfon 93 402 78 15
Fax 93 402 78 48
conselltributari@bcn.cat

Sobre la possibilitat d'inaplicació d'una norma contrària al Dret de la UE per òrgans administratius es pronuncia la sentència del Tribunal de Justícia de 4 de desembre de 2018, dictada a l'assumpte C-378/17 (Minister for Justice and Equality i Workplace Relations Commission), que dóna resposta a la qüestió prejudicial elevada per la Supreme Court d'Irlanda (Tribunal Suprem), que versa sobre la qüestió de si un òrgan nacional creat per la llei per garantir l'aplicació del dret comunitari en un àmbit específic ha de tenir necessàriament la facultat de deixar inaplicada una norma de dret nacional contrària al dret de la UE. El Tribunal europeu parteix de la distinció entre la facultat de deixar sense aplicar en un cas concret una norma de dret nacional contrària al dret de la Unió i la facultat d'anul·lar la norma en qüestió i de privar-la de tota validesa. El Tribunal afirma que si bé correspon als Estats membres designar els tribunals i/o institucions competents per a aquesta segona funció, la primacia del Dret de la UE exigeix que el deure d'excloure l'aplicació del Dret nacional contrari a Dret comunitari no només incumbeixi a els jutges i tribunals, sinó també a tots els òrgans de l'Estat (incloses les autoritats administratives) encarregats d'aplicar, en el marc de les competències respectives, el dret de la Unió.

El TJUE afegeix, amb absoluta claredat, que quan sigui necessària la inaplicació de disposicions o jurisprudències nacionals per garantir la plena eficàcia del dret de la Unió, els òrgans administratius *“no están obligados ni a instar la eliminación previa de tales disposiciones o jurisprudencias nacionales por la vía legislativa o cualquier otro procedimiento constitucional, ni a esperar que se lleve a cabo tal eliminación.”*

Per això, l'amplitud de les exempcions previstes a la normativa estatal a favor de les entitats sense ànim de lucre pot comportar una col·lisió amb la doctrina del TJUE si el seu reconeixement suposa un conflicte amb el dret de la competència d'acord amb la incompatibilitat dels Ajuts d'Estat amb el mercat interior segons la previsió de l'article 107, apartat primer del TFUE.

Tercer.- En aquest àmbit d'actuació, les exempcions fiscals són un element constitutiu del règim jurídic dels tributs (STC 6/1983, de 4 de febrer, fonament jurídic segon), que està

sotmès, amb caràcter general, a la seva possible regularització com a conseqüència de l'exercici de les potestats aplicatives que la Llei atribueix a l'Administració i que se situen en l'àmbit del compliment del deure de contribuir.

L'Ajuntament de Barcelona té competència per regularitzar les situacions dels obligats tributaris si una exempció fiscal es pot considerar una ajuda d'estat. La comprovació és una de les funcions atribuïdes per l'ordenament jurídic als ens locals. En particular, aquesta funció es reconeix a la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local, a l'art. 77 del RD Legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals i, respecte al municipi de Barcelona, a la Llei 1/2006, de 13 de març, per la qual se'n regula el règim especial. Pot fer-ho en exercici de les seves funcions aplicatives a través dels procediments administratius establerts, bàsicament, a les normes esmentades d'acord amb la Llei General Tributària i l'Ordenança Fiscal General de Barcelona. Per tant, amb caràcter general i mitjançant els procediments d'aplicació dels tributs i amb subjecció plena al conjunt de normes que les regulen, regularitzar les situacions en què es trobin els obligats tributaris respecte d'un benefici fiscal si entén que aquest darrer incorpora una ajuda d'estat.

Per tant, si en l'exercici de les seves funcions s'entén que com a conseqüència de la interpretació de la norma aplicable, en la qual es regula una exempció, s'ha de considerar que, a la base, hi ha una ajuda d'estat que pot procedir a qualificar-lo com a tal en el procediment d'aplicació corresponent i respecte del subjecte concret que sigui part en aquest procediment, dictant la corresponent resolució. En definitiva, es tracta d'aplicar una norma de la interpretació de la qual resulta una decisió administrativa respecte al seu abast i en relació amb un subjecte concret.

El problema que es planteja en aquest cas es pot veure afectat per la normativa de la UE, cosa que s'examinarà a continuació.

Quart.- L'escenari normatiu d'àmbit europeu, i especialment, la doctrina sorgida en ocasió de la sentència dictada pel Tribunal de Justícia de la Unió Europea (TJUE) de 27 de juny de 2017 ha suposat que l'amplitud del règim d'exempcions previst a la Llei 49/2002 a favor de les entitats sense finalitats lucratives pugui col·lisionar amb la normativa europea si el seu reconeixement suposa un conflicte amb el dret de la competència d'acord amb la

Consell Tributari
Palau Foronda
Rda. Sant Pau, 43-45, 1r.
08015 Barcelona
Telèfon 93 402 78 15
Fax 93 402 78 48
conselltributari@bcn.cat

incompatibilitat dels ajuts d'Estat amb el mercat interior segons la previsió de l'article 107.1 del Tractat.

En contraposició amb el règim legal estatal, la doctrina europea ha entès que constitueix una activitat econòmica qualsevol activitat consistent a oferir béns i serveis en un mercat determinat normalment a canvi d'una remuneració i ha recollit alguns exemples d'activitats, que per la seva naturalesa, estructura de finançament i existència d'entitats privades competidores dins del mercat, han de ser considerades activitats de naturalesa econòmica i, per tant, el seu exercici pot estar comprès a l'àmbit de prohibició establert a l'article 107.1 del TFUE. Per aquest motiu, s'haurà de fer un examen detallat de la naturalesa de les activitats desenvolupades per les entitats que puguin ser beneficiàries del règim estatal d'exempcions per tal de comprovar si el seu exercici suposa un conflicte en el sentit del dret europeu en matèria de competència.

Per valorar si el reconeixement de l'exempció pretesa entra en conflicte amb la incompatibilitat prevista a l'article 107 TFUE, caldrà determinar si l'activitat desenvolupada per l'entitat interessada presenta caràcter econòmic atès que la doctrina europea ha entès que constitueix una activitat econòmica qualsevol activitat consistent en oferir béns o serveis en un determinat mercat realitzada normalment a canvi d'una remuneració, entesa com la contrapartida econòmica al bé o servei prestat.

S'ha de posar en relleu que el dret europeu en matèria de competència té per objecte únicament l'activitat de les empreses, amb independència del seu estatut jurídic i el mode de finançament, i per tant, si una entitat no exerceix activitats econòmiques no és una empresa als efectes del dret de la competència.

Si bé les fundacions i/o entitats sense ànim de lucre realitzen una tasca eminentment social i cultural, és innegable que en el context actual desenvolupen activitats que no es limiten a les del seu objecte social, sinó que ofereixen tota mena de béns i serveis dins del mercat,

competint amb altres operadors econòmics, especialment als sectors sanitari, educatiu, immobiliari o residencial.

No és possible fer una llista exhaustiva de les activitats que a priori poden tenir la consideració d'activitats econòmiques, però la doctrina europea ha recollit alguns exemples d'activitats que per la seva naturalesa, estructura de finançament i l'existència d'entitats privades competidores dins del mercat han de ser considerades activitats de naturalesa econòmica.

En el marc legislatiu estatal, tenen la consideració d'activitats econòmiques aquelles recollides al Reial Decret Legislatiu 1175/1990, de 28 de setembre, pel qual s'aproven les tarifes i la instrucció de l'impost sobre activitats econòmiques, i en l'àmbit europeu, al Reglament (CE) N°1893/2006 del Parlament Europeu i del Consell de 20 de desembre de 2006, pel qual s'estableix la nomenclatura estadística d'activitats econòmiques *NACE Revisió 2*.

En aquests casos, caldrà examinar si aquestes activitats són pròpies d'una empresa en el sentit del dret europeu en matèria de competència, i en cada cas concret, valorar el caràcter econòmic o no de l'activitat desenvolupada per qui pretén el benefici fiscal. Amb aquesta finalitat, l'Administració tributària podrà tenir en compte els mitjans de prova que poden ser utilitzats en els procediments tributaris, i així podrà considerar com a titular de qualsevol bé, dret, empresa, servei, activitat, explotació o funció a qui figuri com a tal en un registre fiscal o en altres de caràcter públic, llevat de prova en contra.

La FDMC és una de les entitats previstes a l'article 2 de la Llei 49/2002, i en conseqüència, li és d'aplicació directa el règim fiscal especial del 4 títol II de la Llei esmentada. Aquest règim, concretament l'article 15.1, declara exempts de l'impost sobre béns immobles els béns de què siguin titulars les entitats sense fins lucratius, excepte els afectes a explotacions econòmiques no exemptes de l'impost sobre societats.

L'article 3 de la Llei 49/2002 estableix a l'apartat 3r que les entitats seran considerades, a efectes d'aquesta llei, entitats sense fins lucratius, quan l'activitat realitzada no consisteixi en el desenvolupament d'explotacions econòmiques alienes a l'objecte o finalitat estatutària, establint el paràgraf segon que:

Consell Tributari

Palau Foronda
Rda. Sant Pau, 43-45, 1r.
08015 Barcelona
Telèfon 93 402 78 15
Fax 93 402 78 48
conselltributari@bcn.cat

“se considera que las entidades sin fines lucrativos desarrollan una explotación económica cuando realicen la ordenación por cuenta propia de medios de producción y de recursos humanos, o de uno de ambos, con la finalidad de intervenir en la producción o distribución de bienes o servicios. El arrendamiento del patrimonio inmobiliario de la entidad no constituye, a estos efectos, explotación económica.”

L'entitat recurrent està donada d'alta a l'exercici de l'activitat de l'epígraf 861.2 (arrendament de locals industrials). En exercici d'aquesta activitat té llogats dos immobles, segons manifesta en el recurs i sol·licituds presentades: un situat a ... i l'altre a ... a canvi d'una remuneració. A més, per a la gestió d'aquesta activitat l'entitat disposa d'una organització empresarial autèntica com es veurà més endavant.

A la relació d'explotacions exemptes de l'impost sobre societats de l'art. 7 de la Llei 49/2002 no hi figura la d'arrendaments de locals que, en conseqüència, es tractaria d'una activitat subjecta i, per tant, el local afecte a aquesta activitat no està exempt de l'IBI (art. 15.1 Llei 49/2002).

Com ha assenyalat el Consell Tributari als expedients 960-21-i 1136-21, la percepció de rendes de lloguer, que l'article 6.2 de la Llei 49/2002 declara exemptes, no impedeix la consideració de la Fundació interessada com a entitat sense ànim de lucre als efectes de l'aplicació de la llei 49/2002 i dels beneficis fiscals que s'hi estableixen, per disposició expressa en aquest sentit de l'article 3 paràgraf 3, en relació amb l'article 2 d'aquesta mateixa Llei. Aquests articles exclouen l'explotació del patrimoni immobiliari del concepte d'explotació econòmica a l'efecte de la qualificació de l'entitat com a ànim de lucre emparada per aquesta Llei. I això, encara que, com passa en aquest cas, la interessada desenvolupi una activitat econòmica de lloguer de locals de la qual s'ha donat d'alta al corresponent epígraf de l'IAE.

Ara bé, l'immoble per al qual se sol·licita l'exempció de l'IBI no compleix el requisit que estableix l'article 15.1 de la Llei 49/2002 esmentada consistent a no estar afecte a una activitat econòmica que no estigui exempta de l'impost sobre societats. Aquest immoble està dedicat a l'arrendament i, per tant, afecte pel seu titular a l'activitat econòmica de lloguer de locals que desenvolupa la Fundació i de la qual es troba donada d'alta a l'IAE. Aquesta activitat no està exempta de l'impost sobre societats, segons l'article 7 de la Llei 49/2002, cosa que determina la impossibilitat que l'immoble afecte a aquesta activitat pugui gaudir d'aquesta exempció. Sent efectivament irrellevant a aquests efectes, com va posar en relleu la STS de 20 de desembre de 2015 citada per la interessada, quina sigui l'activitat o les activitats econòmiques desenvolupades pels arrendataris de l'immoble, ja que com diu l'Alt Tribunal “*resulta irrelevante la actividad que un tercero desarrolle en los inmuebles arrendados por la Fundación, sólo estando obligada al pago cuando en ellos realice por cuenta propia una actividad económica no exenta del impuesto sobre sociedades*”. Circumstància que en aquest cas concorre i es concreta en l'esmentada activitat econòmica de lloguer de locals industrials (epígraf 861.2) de la qual es troba donada d'alta la interessada

A més de les dades que resulten del registre públic que comprèn les activitats exercides pels obligats tributaris, s'ha de concloure que l'entitat interessada desenvolupa l'activitat d'arrendament de béns immobles considerada com una explotació econòmica que entra en conflicte amb la incompatibilitat prevista a l'article 107 TFUE i, per tant, el reconeixement del benefici fiscal pretès pot suposar un conflicte amb el dret de la competència d'acord amb la incompatibilitat dels ajuts d'Estat amb el mercat interior segons la previsió de l'article 107.1 del Tractat.

Cinquè.- L'article 107 del TFUE prohibeix “*las ayudas otorgadas por los Estados o mediante fondos estatales (...) que falseen o amenacen falsear la competencia, favoreciendo a determinadas empresas o producciones*”.

Respecte d'això, cal indicar que segons la jurisprudència reiterada del TJUE, una mesura nacional es pot qualificar d'ajuda de l'Estat i, per tant, prohibida per l'article 107 del TFUE, quan es compleixin els requisits següents:

1. Que es tracti d'una intervenció de l'Estat o mitjançant fons estatals.

Consell Tributari

Palau Foronda
Rda. Sant Pau, 43-45, 1r.
08015 Barcelona
Telèfon 93 402 78 15
Fax 93 402 78 48
conselltributari@bcn.cat

2. Aquesta intervenció ha de poder afectar els intercanvis comercials entre els Estats membres.
3. Ha de conferir un avantatge selectiu al beneficiari.
4. Ha de falsejar o amenaçar de falsejar la competència.

Pel que fa al requisit que es tracti d'una intervenció de l'Estat o mitjançant fons estatals, l'expressió "Estat" s'entén en sentit ampli, cosa que inclou totes les administracions públiques que gestionin o administrin fons d'origen públic.

En aquest sentit, entre d'altres, la STJCE, de 14 d'octubre de 1987, assumpte Alemanya contra Comissió, C-284/84:

“En primer lugar, el hecho de que este programa de ayudas haya sido adoptado por un Estado federado o por una colectividad territorial y no por el poder federal o central no impide la aplicación del apartado 1 del artículo 92 del Tratado, si se cumplen los requisitos de este artículo. En efecto, dicha disposición, al mencionar las ayudas concedidas por “los Estados o mediante fondos estatales bajo cualquier forma”, se refiere a todas las ayudas financiadas por medio de recursos públicos. De ello se deduce que las ayudas concedidas por las entidades regionales y locales de los Estados miembros, cualesquiera que sean su estatuto y denominación, deben también ser examinadas, en el sentido del artículo 92 del Tratado.”

Respecte al requisit que la intervenció ha de poder afectar els intercanvis comercials entre els Estats membres, a la sentència del TJUE de 27 de juny de 2017 (assumpte Betània), s'afirma que quan una ajuda atorgada per un Estat membre reforça la posició de determinades empreses en relació amb altres empreses competidores no cal que les empreses beneficiàries participin als intercanvis comercials entre els Estats membres.

En relació amb el requisit de falsejar o amenaçar de falsejar la competència, segons el FJ 78 de la sentència de 27 de juny de 2017, als efectes de qualificar una mesura com a ajuda d'Estat:

“(…) no es necesario acreditar la incidencia real de la ayuda de que se trate en los intercambios comerciales entre los Estados miembros ni la distorsión efectiva de la competencia, sino únicamente examinar si tal ayuda puede afectar a dichos intercambios y afectar a la competencia, es decir, su potencial para afectar y distorsionar.”

El TJUE considera que quan les ajudes tenen per objecte alliberar les empreses de les despeses pròpies de la seva gestió corrent o de les seves activitats normals, amb les quals normalment hauria d'haver carregat, falsegen les condicions de competència (sentència de 21 d'octubre de 2016 del Tribunal, assumpte Orange/Comissió C-211/15 P).

Finalment, respecte al criteri d'avantatge selectiu de la mesura, a les Observacions de la Comissió de 19 de maig de 2016, assumpte C-74/16 relatiu a la qüestió prejudicial sobre el litigi de l'ICIO, s'indica:

“(…) de reiterada jurisprudencia se desprende que se consideran ayudas de Estado las intervenciones que, bajo cualquier forma, puedan favorecer directa o indirectamente a las empresas o que puedan considerarse una ventaja económica que la empresa beneficiaria no hubiera obtenido en condiciones normales de mercado. En este sentido el concepto de ayuda es más general que el de subvención” (STJUE de 9 de octubre de 2014, Ministerio de Defensa y Navantia C-522/13).”

“Una medida mediante la cual las autoridades públicas conceden a determinadas empresas un trato fiscal ventajoso que, aunque no implique una transferencia de fondos estatales coloque a los beneficiarios en una situación financiera más favorable que a los restantes contribuyentes, constituye una ayuda de Estado en el sentido del artículo 107 TFUE, apartado 1.”

L'article 107.1 TFUE prohibeix els ajuts que s'atorguin “*favoreciendo a determinadas empresas o producciones*”, és a dir, les ajudes selectives.

Per contra, es considera que els avantatges resultants d'una mesura general aplicable sense distinció a tots els operadors econòmics no constitueixen ajudes d'Estat en el sentit de l'art. 107 TFUE.”

Per tant, si s'atorga un benefici fiscal, simplement, en funció de la forma jurídica de l'empresa (com per exemple una Fundació), aquest avantatge esdevé **un avantatge selectiu**.

En el cas de l'ICI italià (impost sobre béns immobles italià), la Comissió Europea va analitzar si l'exempció de l'ICI concedida a les entitats no comercials atorgava un avantatge selectiu i si es justificava per la lògica inherent al sistema tributari italià (2013/284/ UE).

A l'ICI, eren subjectes passius totes les persones jurídiques en possessió de béns immobles, independentment de l'ús que se'n fes, però es contemplava una exempció per als immobles utilitzats per entitats no comercials i destinats exclusivament a l'exercici de determinades activitats (assistència social, benestar social, sanitàries, educatives, d'allotjament, culturals, recreatives, esportives i activitats religioses i de culte) encara que fossin de naturalesa comercial o econòmica, sense perdre per això l'exempció.

La Comissió conclou que el sistema de referència per a l'apreciació de la mesura en qüestió era el mateix ICI i atès que atorgava una exempció a les entitats no comercials que utilitzaven els béns immobles per a activitats específiques, algunes considerades econòmiques, la mesura en qüestió constituïa una excepció al sistema de referència i representava una mesura selectiva d'acord amb la jurisprudència.

També va considerar que concedir una exempció exclusivament a entitats no comercials que exercien activitats específiques amb un valor social determinat no s'ha considerat

justificat per la naturalesa i l'estructura general del sistema italià en el cas de l'impost municipal sobre béns immobles.

Així mateix, va considerar que **ni la seva finalitat social, ni l'exercici d'activitats d'interès social és suficient per evitar la qualificació d'“ajuda”** en el sentit de l'article 107 del TFUE, recordant que el Tribunal ha dictaminat moltes vegades que l'article 107, apartat 1, del Tractat no estableix cap distinció segons les causes o la finalitat de les intervencions estatals, sinó que les defineix en funció dels seus **efectes**.

Les conclusions i els fonaments per a la consideració d'ajudes d'Estat en el cas de l'ICI italià són extrapolables al cas dels beneficis fiscals de la Llei 49/2002. En conseqüència, l'al·legació plantejada per la Fundació segons la qual considera que l'art. 107.1 del TFUE no és aplicable ja que ofereix els seus serveis directament als beneficiaris com a entitat privada d'iniciativa social sense que puguin competir en condicions més avantatjoses respecte a altres entitats o empreses, ha de ser desestimada, ja que el que aquí es qüestiona no són les activitats de caràcter social que desenvolupa l'entitat sinó l'activitat econòmica d'arrendament d'immobles que és completament aliena al seu objecte social; així mateix, és plenament aplicable la doctrina fixada per la STJUE de 27 de juny de 2017, respecte a l'ICIO als beneficis fiscals que preveu la Llei 49/2002, respecte de la resta de tributs.

Sisè.- Pel que fa a l'al·legació plantejada per l'entitat interessada en el sentit que la Llei de l'IRPF i la Llei de l'impost de societats estableixen que perquè es consideri l'arrendament d'immobles com a activitat econòmica, per a la seva ordenació s'ha de disposar, almenys, d'una persona empleada amb contracte laboral i a jornada completa, circumstància que no passa en aquest cas ja que la Fundació té contractada una persona a temps parcial per realitzar les gestions ordinàries, no es pot considerar per evitar que l'activitat d'arrendament de béns immobles exercida per l'entitat interessada sigui considerada activitat econòmica d'acord amb la doctrina de la normativa de la UE.

En efecte, la doctrina del TJUE, pel que fa a la consideració d'activitat econòmica, estableix el següent:

1. Constitueix activitat econòmica tota activitat consistent a oferir béns o serveis en un mercat determinat.

Consell Tributari

Palau Foronda
Rda. Sant Pau, 43-45, 1r.
08015 Barcelona
Telèfon 93 402 78 15
Fax 93 402 78 48
conselltributari@bcn.cat

2. El fet que l'oferta de productes o serveis es faci sense ànim de lucre no impedeix que l'entitat que efectua aquestes operacions al mercat hagi de ser considerada una empresa quan l'oferta competeixi amb les d'altres operadors amb ànim de lucre. La consideració d'empresa no depèn de si l'entitat ha estat creada per generar beneficis i, per tant, es pot tractar d'una entitat sense ànim de lucre si pot oferir béns i serveis en un mercat.
3. Constitueixen serveis que poden ser qualificats d'activitats econòmiques les prestacions realitzades normalment a canvi d'una remuneració.

La classificació d'una entitat com a empresa es relaciona sempre amb una activitat específica i, per tant, si una mateixa entitat realitza activitats econòmiques i no econòmiques revestirà la condició d'empresa únicament en relació a l'exercici d'activitats econòmiques.

D'entrada, cal indicar que la Fundació interessada, segons consta als registres fiscals de l'Agència Tributària, figura d'alta als exercicis 2019 i 2020, al municipi de Barcelona, a l'activitat de l'epígraf 861.2 "*Lloguer Locals Industrials*", circumstància que per si sola acredita l'exercici de la dita activitat econòmica per part de l'entitat.

Així mateix, s'ha de posar de manifest que l'entitat interessada manté una participació del 100% del capital, segons es desprèn dels seus comptes anuals, a la societat T, SLU, amb domicili social a ..., i a la societat PTH, SAU, amb domicili social a ..., dedicades a la prestació de serveis d'hostaleria i restauració.

Pot ser il·lustratiu el caràcter d'activitat econòmica que té l'arrendament desenvolupat per l'entitat interessada segons allò que estableix l'art. 85 del TRLRHL, segons el qual la fixació de les quotes mínimes de l'impost sobre activitats econòmiques s'ajustarà als epígrafs i rúbriques que classifiquin les activitats subjectes. Les Tarifes de l'IAE (RD

Legislatiu 1175/1990, de 28 de setembre), pel que fa a l'Epígraf 861.1, estableix que la quota nacional es calcularà resultat d'aplicar el 0,10% sobre el valor cadastral assignat als locals industrials i altres béns compresos en aquest epígraf a efectes d'impost sobre béns immobles, establint la nota 2a que els subjectes passius les quotes dels quals per aquesta activitat siguin inferiors a 601,01 euros tributaran per quota zero.

És a dir, el TRLRHL i les Tarifes de l'IAE estableixen uns paràmetres a partir dels quals es considera que l'activitat d'arrendament té un rendiment econòmic escàs i, per això, no estan subjectes a l'impost.

Per contra, els actius immobiliaris de l'entitat tenen una rellevància important pel volum d'ingressos derivats de la seva explotació econòmica d'arrendament, per la dimensió, qualitats específiques i dimensió dels edificis destinats a l'arrendament, i per l'elevat valor cadastral dels mateixos.

El valor cadastral de l'immoble situat a ... de Barcelona és de 4.402.252,40 euros i el situat a ... de Barcelona és de 10.393.223,61 euros.

Per part seva, els ingressos obtinguts per l'entitat interessada en concepte d'arrendament, segons es desprèn dels Comptes Anuals de 2018, és de 825.665,25 euros.

És evident que l'activitat d'arrendament dels dos immobles requereix, atesa la seva dimensió i el volum i la importància dels seus ingressos, de la disposició d'una organització empresarial.

És més, a l'àmbit de l'IS, el requisit que estableix la Llei respecte a la persona contractada ha estat interpretat per la DGT de forma flexible fent possible que se subcontracti la gestió. A títol d'exemple, pel que fa a la subcontractació dels serveis per societats dedicades a l'explotació, en règim d'arrendament, d'oficines cal fer esment de la consulta V3530-15, V3549-15 i V3394-15. Pel que fa a l'externalització de serveis per societats dedicades a l'explotació en règim d'arrendament d'hotels, cal esmentar les consultes V3915-15 i V0660-16. I les que ho fan atenent el volum d'ingressos, consultes V3859-16 i V0660-16.

Consell Tributari

Palau Foronda
Rda. Sant Pau, 43-45, 1r.
08015 Barcelona
Telèfon 93 402 78 15
Fax 93 402 78 48
conselltributari@bcn.cat

En aquest cas, de la Nota 12 dels Comptes Anuals de l'entitat interessada, es desprèn que les despeses durant l'exercici 2018 del personal contractat és de 115.865,02 euros.

Així mateix, ha incorregut en despeses exteriors de gestió dels arrendaments i de serveis professionals independents. Això és compatible amb l'activitat econòmica d'arrendament desenvolupada ja que per la seva dimensió requereix una eficiència i una flexibilitat més grans en la seva gestió amb l'objectiu d'aïllar riscos jurídics, operatius i laborals, per motius d'eficiència en la gestió dels immobles i, en conseqüència, requereix la possibilitat d'accedir a gestors professionals de provada experiència.

Es detalla a continuació un extracte dels comptes anuals aportats per l'entitat interessada:

NOTA 12. INGRESSOS I DESPESES

a) Ingressos d'Explotació

La composició dels ingressos d'explotació són els següents, expressats en euros:

Concepte	2018	2017
Ingressos en concepte d' arrendaments	825.665,25	790.077,68
Total	825.665,25	790.077,68

b) Despeses de Personal

La composició de les despeses de personal durant els exercicis 2018 i 2017, són els següents, expressades en euros:

Concepte	2018	2017
Sous i salaris	89.472,36	62.759,34
Seguretat social	26.180,98	19.869,13
Altres despeses socials	211,68	-
Total	115.865,02	82.628,47

El número mig de persones empleades durant els exercicis 2018 i 2017, detallat per categories, és el següent:

Categoria	2018		2017	
	Homes	Dones	Homes	Dones
Advocada	-	1,00	-	1
Cuiner	2,00	0,40	0,83	-
Total	2	1,4	0,83	1

Al 31 de desembre de 2018 la plantilla es de 5 empleats (2 empleat al 31 de desembre de 2017).

c) Serveis Exteriors

La composició de l'epígraf "Serveis Exteriors" per als exercicis 2018 i 2017, és la següent, expressada en euros:

Concepte	2018	2017
Arrendaments	8.601,76	6.439,06
Reparació i conservació	433,69	998,00
Serveis professionals independents	7.397,85	6.585,55
Primes d'assegurances	16.625,36	15.229,34
Serveis bancaris	195,36	151,2
Subministraments	9.055,25	8.023,61
Altres serveis	2.021,44	416,16
Tributs	74.426,51	63.490,64
Total	118.757,22	101.333,56

Setè.- Finalment, és oportú fer referència al fet que en l'àmbit de les ajudes d'Estat, el dret europeu ha considerat que algunes mesures poden tenir efectes limitats sobre la competència i, per tant, poden ser acceptades per compatibles amb el mercat comú, en base al "*de minimis non curat lex*", segons el qual, aquells actes les conseqüències dels quals tenen una importància poc significativa, poden no tenir-se en compte en Dret.

El Reglament (UE) Núm. 1407/2013 de la Comissió de 18 de desembre de 2013, que va substituir el Reglament 1998/2006 de la Comissió de 15 de desembre de 2006, relatiu a l'aplicació dels articles 107 i 108 del Tractat de Funcionament de la Unió Europea a les ajudes de *minimis*, a l'efecte d'aclarir el concepte d'ajuda segons disposa l'article 107, apartat 1, del Tractat, ha considerat que s'entén per ajudes de *minimis* les que es concedeixen a una única empresa durant un cert espai de temps i no superen una quantitat fixa determinada. El Reglament (*Considerant 1*) ha mantingut el límit màxim de 200.000 euros com a import que una única empresa pot rebre per un Estat membre al llarg d'un període tres anys, considerant per tant, que per sota d'aquest llindar no és aplicable la prohibició establerta a l'article 107 i en conseqüència, no es considera que l'ajuda sigui incompatible amb el mercat interior, falsegi o amenaci de falsejar la competència.

En aquest cas, no es pot eludir el llindar de màxim fixat pel Reglament ja que les quotes tributàries d'IBI respecte de les quals se sol·licita l'exempció supera el límit de 200.000 euros en tres exercicis, tal com es desprèn del detall que es indica a continuació:

Consell Tributari
Palau Foronda
Rda. Sant Pau, 43-45, 1r.
08015 Barcelona
Telèfon 93 402 78 15
Fax 93 402 78 48
conselltributari@bcn.cat

Objecte	Exercici	Rebut IBI	Quota €	Direcció
...	2018	CT2018...	13.514,75	...
...	2018	CT2018...	4.550,12	...
...	2018	CT2018...	13.514,75	...
...	2018	CT2018...	4.550,12	...
...	2018	CT2018...	13.514,75	...
...	2018	CT2018...	4.550,12	...
...	2018	CT2018...	13.514,72	...
...	2018	CT2018...	4.550,11	...
...	2019	CT2019...	15.908,66	...
...	2019	CT2019...	5.437,32	...
...	2019	CT2019...	15.908,66	...
...	2019	CT2019...	5.437,32	...
...	2019	CT2019...	15.908,66	...
...	2019	CT2019...	5.437,32	...
...	2019	CT2019...	15.908,68	...
...	2019	CT2019...	5.437,35	...
...	2020	CT2020...	62.881,01	...
Total			220.524,00	

Sense perjudici del que s'ha indicat anteriorment, cal precisar que el Reglament (considerant 14) disposa que en nom de la transparència, la igualtat de tracte i l'eficàcia del control, el Reglament únicament s'ha d'aplicar a les ajudes de *minimis* quan l'equivalent de la subvenció bruta es pugui calcular prèviament amb precisió, sense necessitat d'efectuar una avaluació de risc (ajuda transparent).

Aquesta regla es qüestiona en el cas dels beneficis fiscals dels tributs locals, perquè no és predicable la transparència i la limitació en el temps imposada pel Reglament. En el cas dels tributs periòdics, com és l'IBI, que tenen una durada il·limitada, no poden ser considerats com a limitats en el temps per la seva pròpia naturalesa, ja que no es pot determinar a priori de manera precisa, cosa que es traduiria en que l'ajuda estaria dins de la incompatibilitat amb el mercat comú. Per tant, únicament és possible fer un càlcul precís en aquells casos d'exempcions fiscals limitades, d'acord amb el que disposa el Reglament.

Vuitè.- En definitiva, tenint en compte l'activitat econòmica desenvolupada per la FDMC consistent en l'arrendament d'immobles, es pot concloure que l'entitat té la consideració d'“empresa” en el sentit donat pel dret comunitari i, a la llum de la doctrina fixada pel TJUE, l'eventual exempció de l'IBI de les finques de referència que són elements patrimonials afectes a l'activitat econòmica, estaria prohibida pel dret de la UE en matèria de la competència i, en particular, de conformitat amb la prohibició establerta a l'article 107.1 del TFUE, ja que aquesta activitat econòmica pot conferir a l'entitat un avantatge econòmic en alleugerir, l'exempció a l'IBI, les càrregues que recauen sobre el pressupost de l'entitat constituint una intervenció de l'Estat mitjançant fons públics que afecten els intercanvis comercials en relació amb altres operadors econòmics i comercials del sector, falsejant o amenaçant de falsejar la competència dins del mercat interior.

Per això, i coincidint amb la proposta de l'*Institut Municipal d'Hisenda*,

ES PROPOSA

DESESTIMAR els recursos interposats.